

COMARCA DEL MONTSIÀ

Noticiari d'Ulldecona

Tercera època · Suplement núm. 115 · Revista lliure i independent · Mesos d'agost i setembre · 1996 · Any XVII

☞ SURT QUAN VOL I DIU LA VERITAT ☞

Sobre la justícia, quan s'estan cometent injustícies

Sembla que els assumptes del Jutjat de Pau de la nostra localitat estan sent utilitzats de forma política per tal de desprestigiar i ridiculitzar l'actual equip de govern davant el poble; la responsable d'aquests aldarulls és, com sempre, l'Agrupació dels socialistes a Ulldecona. Després de la dimissió de l'anterior jutgessa de pau, Cati Brusca —militant del PSC—, i del seu substitut, va obrir-se un plaç per presentar les candidatures dels aspirants al càrrec, tal i com és ordenat i disposat a la Llei Orgànica del Poder Judicial; i l'actual alcalde, Lluç Raga, va trametre la documentació dels dos aspirants al càrrec al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per tal que el nomenament es produís atenent uns majors criteris d'imparcialitat. Mentre això passava, Cati Brusca declarava al "Nou Diari de Tarragona" que a Ulldecona no hi ha Jutjat de Pau, sinó un poti-poti, i Jaume Antich —l'ex-alcalde i ex-diputat socialista— reclamava que és el Ple l'organisme el qual ha d'escollir el nou jutge o la nova jutgessa de pau, tot advertint que l'actual alcalde denota, amb la seua actuació, un subconscient molt poc democràtic; així mateix, afegia que, si s'esqueia, el denunciaria allà on calgués.

Audi alteram partem. No ens hem de deixar enganyar, i hem de descobrir en l'estratègia socialista l'intent d'enfrontar l'equip de govern i d'evidenciar—el nostre alcalde, Lluç Raga; tanmateix, aquests intents han estat molt més freqüents en ells des que no controlen l'alcaldia, que la creien (i la creuen encara avui) seua. Les declaracions de Cati Brusca val a dir que, tot i haver estat consensuades per un parell d'advocats (segons es comenta), es contradieien en certs punts, algun dels quals en referir-se a Annabel Escoto, a qui tant han arribat a maltractar; d'ella deia que no està capacitada per al càrrec que actualment desenvolupa de secretària del jutjat. Però l'encara jutgessa remarcava alhora que la tasca judicial requereix de temps (hores i setmanes) per poder ser controlada, i perquè hom la desenvolupe acuradament es precisa de dedicació. Com quedem? Com pot una persona opinar que la seua secretària, la seua ajudanta, no està qualificada, i al mateix temps advertir que es tracta d'un treball al qual se li han de dedicar hores d'atenció, quan Annabel Escoto va iniciar el seu treball setmanes després que Cati Brusca fos elegida titular pel Ple? Llavors, si l'encara jutgessa ja compta amb aquesta expertesa, com és que no es posà a ajudar Annabel, qui tot just començava, i en canvi no s'està de senyalar-la i ridiculitzar-la a tot arreu? Recordeu allò d'*ensenyeu a qui no sàpiga!* Com poden, després d'això, autoqualificar-se de solidaris?

A la una del migdia dels dies 3 i 4 de setembre tinguérem l'oportunitat d'escoltar (i d'esgarriar-nos) el cap dels socialistes de la vila, Jaume Antich, per Ràdio Ulldecona; ja s'evidenciava, llavors de forma clara, que la vocació d'aquesta gent és que les aigües ballen, i, si pot ser, que hi haja marejada. Primer de tot, hem de palesar que aquella mena de màxima que li llançaren a l'alcalde (la qual venia a dir, més o menys, que el seu procedir denotava un subconscient molt poc democràtic) no és més que un joc de paraules amb el qual cerquen

impressionar. El subconscient és la part psíquica en què els fenòmens escapen al control del mateix subjecte, i llavors una actuació com la de Lluç Raga, feta amb coneixement de causa (segons el seu testimoni), poca cosa té a veure amb la psicologia, i sí moltíssima amb el grau de responsabilitat de les accions humanes. No va ser el subconscient qui va traïr l'alcalde, sinó els consells de les persones que l'envolten, i que ell sabrà quanta confiança li mereixen perquè en elles puga ser dipositada la resolució de certes cabòries, com és la que ens ocupa; particularment, ens referim a una persona, la qual fa creure al poble que és el director i organitzador dels afers municipals i l'*alma mater* de l'Ajuntament, i que a més ha anat desvetlant el contingut dels papers de l'alcaldia, entre d'altres, de les candidatures a jutge de pau, quan es tracta de papers privats. Ja sabrà Lluç Raga què ha de fer d'aquest senyor, proper al seu partit. En certa manera, val a dir que l'actuació de l'alcalde va ser correcta, perquè sembla molt més imparcial que un organisme es base tan sols en els currículums de cada aspirant al moment de designar, i no pas en matisos que aquí no passen desapercebuts i que Antich ja remarcà: l'afiliació política. Tanmateix, si és cert que ha consultat la Llei Orgànica del Poder Judicial, sabrà que el Ple escull, però que la decisió és presa, considerant l'elecció que els tretze edils han realitzat, sempre pel ja anomenat Tribunal Superior de Justícia; i serà coneixedor del fet que una persona afiliada a qualsevol partit polític o sindicat té prohibit d'ocupar el càrrec de jutge. Així les coses, pertany Cati Brusca al PSC? Doncs, sí. I Maribel López, l'anterior jutgessa suplent? Haurien de respondre, tal i com han enverinat les aigües, ja que les dues senyores jutgesses anaven a les llistes electorals del PSC l'any 91.

Als socialistes els diríem que no facen Pasqua abans de Rams —que és el seu defecte—, car ara haurien d'explicar (si poden) com és que són coneixedors de la tramesa de Lluç Raga al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, quan fou un afer intern, i del tipus d'assumptes que es couen al Jutjat de Pau, car a partir d'aquí és quan s'atreveixen a exigir que el càrrec no recaiga en una senyora o sentor del poble, a fi d'evitar que es puga assabentar de quines persones han tingut segons quins problemes. D'on provenen aquestes filtracions? Potser encertarem en afirmar que ixen del secretari ACCIDENTAL de l'Ajuntament, també socialista, dolgut per haver-se vist apartat de les tasques pròpies d'un secreteri de jutjat, que a més li eren remunerades? Ja saben vostès de les maniobres d'Antich i els socialistes —és que són un equip!— per tal de col·locar i perpetuar el secretari a qui ens referim?

En el seu intent d'enderrocar l'equip de govern, en aquest cop d'estat, o acòs i enderroc, Jaume Antich i els socialistes i els seus adjunts i el seu equip —recordeu?— estan tombant i estant menant alguna cosa més que afers polítics; estan afeblint la convivència entre nosaltres, que som i serem sempre la gent d'Ulldecona i les persones a partir de les quals el nostre poble s'ha de construir. Mentre això passa, la població no és atesa com cal al Jutjat de Pau, perquè els afers es paralitzen, la jutgessa en funcions no compleix amb els seus horaris... En el seu intent de menar l'aldarull, ells estan entorpint la tasca que es fa per al poble, i que res té a veure amb la política. Tot està sent polititzat, i això als habitants del poble que ens estimem ens cansa, i de valent. Ja vam apuntar en les nostres reflexions de l'anterior suplement que, en contra d'allò que els socialistes volen que creguem, ells estan contribuint a llançar el poble a terra, i en unes eleccions triem uns senyors perquè, entre tots, ens edifiquen un lloc on es puga viure millor, independentment del color de la jaqueta que gastem. I espai, perquè els ciutadans i les ciutadanes sí que ens adonem del que ocorre i, d'acord amb les actuacions de

cadascú, segur que elaborarem els nostres judicis de la forma més encertada. I decidirem, que ho tinguen assegurat.

Hi ha qui es fica nerviós

Quan la voluntat de certs sectors és que tot surta malament, de la qual cosa es veu perjudicada la gent del poble, i en realitat tots els assumptes es van tramitant o es van assolint, més o menys, amb èxit, hi ha persones que es fiquen nervioses, que no volen acudir als dinars oficials de l'Ajuntament (com el celebrat a l'Ermita, el dia de les paelles) i que pretenen manifestar la seua crítica a través de les veus del poble. "Perquè no guanyen res, no vull anar a cap acte, ni a cap ball, ni a cap espectacle", deien unes senyores properes al PSC a una botiga d'aquesta vila. Doncs, sent així, qui menys benefici n'extrau és qui pren aquestes decisions i es manté en posicions potser rocambolesques. Ells i elles s'ho han perdut; però Jaume Antich i el seu equip continuen fruit de les festes i dels actes. Les festes d'enguany han significat un triomf per al nou equip de govern i, dins d'aquest, per a la regidoria de Cultura que encapçala Xavier Martínez i Madrigal. Les paraules del regidor de Cultura eren encertades i premonitòries de l'atot: "*Aquest any celebrarem les primeres festes en una nova etapa en la qual estem esmerçant les nostres fervents il·lusions. (...) I el conjunt de tots aquests preparatius ens omple de goig, per la qual cosa esperem una gran participació de vosaltres, faldudes, falduts i visitants. (...) A més, tot plegat es traduirà a la tresoreria municipal en una despesa molt inferior a la dels darrers anys, temps durant el qual en disposava l'anterior govern municipal*". I el pregó, a càrrec del professor i fill d'Ulldecona Manel Ollé, va ser emotiu i intens, els jóvens van poder gaudir de revetlles de rock, els més petits (i també els grans) van divertir-se amb la desfilada de carrosses, tothom pogué fruit amb la deliciosa representació de les bandes de música de Tarragona i Ulldecona. És igualment important que encara han restat diners sense gastar, no com ocorria durant els anteriors governs municipals, quan manaven els que ara, vistos els resultats, es fiquen nerviosos. Felicitats, Xavier!

Les festes de la Pietat, al setembre

Ja vam manifestar a l'anterior suplement de la nostra "Comarca del Montsià" que nosaltres érem del parer que els actes amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de la Pietat havien d'enquadrar-se dins la primera setmana de setembre. Altres fets, a banda de la tradició, avalen la nostra opinió, i creiem que una d'elles és la pecuniària: a finals de mes, no diposem de tants diners com a les primeries, i això es palesa en les despeses dels jóvens i dels adults. Però sembla que el sector religiós no ha quedat insatisfet de l'assistència a actes com la novena i la processó, car, deslliurades les tardes del "llast" dels bous, la població ha acudit a l'església en més gran quantitat. Esperem, amb tot, que les festes siguen restituïdes, però també que tothom sàpiga comprendre els motius que dugueren al trasllat, de tota manera, provisional i assagístic. No ens agrada, tanmateix, que els mateixos individus de sempre vulguen proveir-se de crítiques a partir de fets com aquests: els socialistes manifestaren, al seu moment (que ja no és el d'ara), que es podrien canviar les festes a l'agost. A això se li diu fer demagògia, tot i que no és l'única que se'ls detecta: amb el tema dels trens en tornaren a produir, en afirmar que Lluç Raga, el nostre alcalde, no estava realitzant les gestions oportunes perquè els ferrocarrils s'aturessen a Ulldecona. Potser no recorden (o no volen recordar, com fan en tot moment) que els culpables de la situació han estat ells? Tal vegada ells sí poden anomenar totes les gestions que han dut a terme, o almenys han iniciat, per aconseguir que els trens s'aturen a Ulldecona? No; doncs així les coses no haurien de parlar, perquè és de ser cínic incloure als seus programes electorals que estan decidits a cobrir amb trens la zona de les Terres de l'Ebre i després dir que hi ha coses que es prometen, però que no compliran.

La portada de la Iglesia parroquial de Ulldesona

Lugar preferido por las golondrinas para fabricar sus nidos y entrada para acceder a la iglesia, la portada del templo encierra en su pétreo arqueología un secreto que aún no ha sido desvelado. ¿Por qué un edificio que iba para catedral se quedó en mitad del camino?

A falta de los correspondientes planos, que podrían dormitar en algún archivo polvoriento, hemos de buscar orientación en lo que dicen las piedras, y algunas de éstas, todavía bien visibles, esperan el engarce con otras para prolongar sus muros hasta llegar al carrer dels Sants Màrtirs. Ésta es la calle con la cual debería confinar la Iglesia y, al no haber podido ser así, los artífices habilitaron la actual portada lateral. Para ello se suprimió una de las capillas en línea con las del Carme y el Sagrat Cor, y el vano resultante dio lugar a una fachada que, aunque no es ampulosa, sí es una joya de arte. Algo serio debió ocurrir que las crónicas no cuentan. ¿Fue un litigio entre la Encomenda y la Seu de Dertusa? Los fondos para tamaña fábrica es de suponer saldrían de las pingües rentas de la Orden cuyo Comendador, fra Berenguer de Montpaó, según la lápida incrustada en el muro de la entrada, fue quien puso la primera piedra el 2 de mayo de 1373. También cabe la hipótesis de que el cambio de los planos obedeciera a la desproporción entre el censo de la población y lo grandioso del proyecto.

De un modo u otro, la decisión fue radical, y de aquí deriva la actual fachada embutida en el grueso muro lateral, en un espacio cuadrado no superior a nueve metros. No pretende ser un pórtico majestuoso, pero encierra un tesoro de arte en piedra. Una arcada ojival de tres archivoltas acanaladas que arrancan desde el suelo enmarcan la puerta de entrada. Sus capiteles lineales, deteriorado alguno por la metralla de la guerra civil, ofrecen junto con motivos de la naturaleza, imágenes de ángeles, una mártir con la palma, la Virgen con el Niño en brazos y otras efigies con una expresión muy nítida, no obstante lo reducido de las tallas. Dos cresterías de piedra, una sobre la parte superior de las archivoltas y la otra en forma de semicírculos, tejen un auténtico encaje de piedra a lo largo del dintel superior, así como un cornisamiento con un friso de figuras simbólicas, también en piedra, que protegen el conjunto. Un motivo que pasa desapercibido es el de una ménsula en el tímpano, que, si bien oculta un potente foco que ilumina la clave de la bóveda con un escudo del castillo, antes del aciago 1936 era el asiento de una Virgen diminuta la cual, por su perfil indefinido, recibía el nombre de Verge de la Col-i-flor. Otro detalle de gran significación histórica es el de la lápida con la leyenda en lengua catalana, precisando la fecha de iniciación del templo con el nombre del Comendador, de los jurados y del maestro de tal obra, Domènec Prunyonosa.

Y tal fue la divagación y los comentarios mantenidos esta víspera de la Asunción a la salida de la misa de ocho entre el vicario mossèn Millan, J. B. Minguet y el que ésto escribe; mientras, las golondrinas, vencido ya el atardecer, buscaban refugio al amparo del recinto artístico.

es es es

19 d'agost de 1996
M. L. GALARZA

**Autoscola
PITARCH**
TRAMITACIONS I
ASSEGURANCES

Plaça d'en Manuel Sales i Ferré, 15
Telèfon: 72 03 92

Col·laboració